

Лорън Сейнт Джон

Загадката на призрачната сова

Илюстрации Бейги Гуо

Издателство „Фюм“

На Джийн Маклийн,
една от любимите ми приключения

1

Неканен гост

Кат Улф се събуди със схванат врат и с чувството, че не е сама. Тя затаи дъх и се ослуша. Дали не ѝ се е сторило? Тогава го чу отново – тихо метално проскърцване. Кат си отгърна. Резето на прозореца в кухнята беше разхлабено и прозорецът подгрънкваше при всеки повеи на вятъра.

Кат се надигна с неохота, оправи възглавниците и вдигна завивката от пода. За трета поредна нощ заспиваше на дивана, докато чакаше майка си да се прибере.

Доктор Елън Улф работеше във ветеринарна клиника и петъчните вечери бяха истинска лудница там, а шефките ѝ настояваха подчинените им (майката на Кат и две медицински сестри) да не изпускат наплива от пациенти.

Kat Wolfe Investigates

First published 2018 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan
20 New Wharf Road, London N1 9RR
Text copyright © Lauren St John 2018
Illustrations copyright © Beidi Guo 2018

Загадката на призрачната сова

©Издателство „Фюм“, 2020
Превод Екатерина Христева Митренцева
Редактор Албена Раленкова
ISBN 978-619-199-473-1

Днес беше Денят на свети Валентин и заради празника чакалнята беше пълна. Кат си представи как майка ѝ се е навела над операционната маса и се бори да спаси живота на малко лабрадорче, нагълтало пълна кутия с шоколадови сърца, или как кърпи кожата на коте, опърлено от небрежно закрепена свещ.

Междувременно шефките ѝ сигурно потриваха доволно ръце, докато пресмятат печалбите. Надвесени над формулярите, те прибавяха към сметките утроена спешност, административни такси, рентгенови снимки и ехографи, лабораторни тестове, антибиотици, обезболяващи, котешка трева, спрей против бълхи... Когато получеха сметката, някои собственици имаха нужда от по-спешна медицинска помощ, отколкото техните любимци.

Според доктор Улф един добър ветеринарен хирург трябва да бъде и добър психолог. Тя често беше посредник в семейни вражди и караници кой и как да се грижи за животното или при кого да остане то в случай на раздяла. По-възрастните клиенти я обожаваха и повечето идваха по-скоро заради компанията ѝ, а не толкова защото любимците им имаха нужда от помощ.

Майката на Кат беше наясно, че една-

единствена ветеринарна сметка ще изгълта оскъдната месечна пенсия на възрастните хора, и понякога прикриваше посещенията, като просто „забравяше“ да ги впише в регистъра. Няма преглед – няма и сметка. Не че смяташе, че ветеринарната клиника трябва да е благотворително дружество. Но вярваше, че трябва да има справедливост.

Шефките ѝ обаче бяха надушили някак тези „пропуснати“ прегледи и бяха побеснели. За последните три месеца бяха удържали от заплатата на доктор Улф всяко пени, което според тях им дължеше. Кат и майка ѝ не живеяха на овесена каша, но разговорите за това, какво ще сложат на масата, напоследък зачестиха.

Откакто Кат се беше родила, вече 12 години и 4 месеца, двете с майка ѝ бяха сами. За Кат това не беше проблем. Ако трябва да избира дали да прекара уикендите с обсебените от селфита момичета от своето скучно лондонско училище, или да бъде с майка си във ветеринарната клиника, тя без колебание би избрала второто.

Но шефките на майка ѝ забраниха на Кат да ходи в клиниката. Което означаваше, че всеки втори уикенд и три вечери през седмицата майка ѝ беше на повикване при

спешни случаи, а Кат трябваше да стои вкъщи с Наска – студентка от България, която живееше с тях. Момичето беше от най-милите хора, които Кат познаваше, но учеше всяка минута, през която не спеше, и спеше всяка минута, през която не учеше.

Тази вечер беше изключение. Сестрата на Наска, която работеше в Северен Лондон, беше откарана по спешност в болница с апендицитна криза. Тъй като доктор Улф беше изпратила съобщение, че всеки момент си тръгва от работа, Кат настоя Наска веднага да отиде при сестра си.

Наска тъкмо излизаше, когато телефонът на Кат звънна. Доктор Улф щеше да закъснее. Кат махна от прага на Наска, без да ѝ каже за разговора.

Всичко това се случи преди около три часа.

Вече беше един и половина след полунощ.

В къщата беше толкова тихо, че Кат за пореден път се натъжи, че няма куче, което да я пази и да ѝ прави компания, или котке, което да гушка.

Въпреки че майка ѝ беше посветила живота си на животните, нямаше как да си вземат домашен любимец. Двете живееха погнаем в къща без двор на голяма оживена улица в Лондон.

– Ако имам поне един свободен час да си потърся друга работа, ако някога можем да си позволим свое местенце с градина, ще ти взема кучето, котката, понито, хамстера на твоите мечти – казваше майка ѝ.

Кат не беше от момичетата, които се цупят, но при тези думи се мръщеше. Ако, ако, ако... Някой ден... Това бяха любимите думи на майка ѝ.

След като Наска излезе, Кат се излезна на дивана и разгърна любимия си роман за един невероятен кон.

Докакто четеше, я обзе чувство на вина. Беше обещала на майка си да разчисти купищата книги по евшините, нестабилни библиотечни рафтове, които собственикът неохотно беше заковал на стената по тяхна молба. Кат постоянно отлагаше тази работа. Честно казано, това си беше тежка задача. Докато другите хора харчеха всяко пени за грехи и разни джунджурии, семейство Улф бяха единодушни – предпочитаха книги и торти. През последните месеци намалената заплата на доктор Улф беше сложила край и на гвете.

– Всяко зло за добро – беше казала доктор Улф. – Тъкмо ще ограничим малко твоята мания по книгите.

– Да се отърва от тях, това ли искаш да кажеш? – зяпна Кат възмутено.

За нея книгите бяха като дневник. Достатъчно беше да погледне корицата на някой роман, който беше чела преди години, и веднага се сецаше за всички мечти и копнежи, които беше преживяла през онези дни.

– Само от някоу – уточни майка ѝ. – Може би от гвайсет-трийсет. Защо не започнеш с картинните книжки? Едва ли някога ще ги прочетеш отново.

– Искаш да разкарам „Тигърът, който дойде да пие чай“? Та това е първата книга, която ти ми прочете.

– Помниш това, така ли? – светна лицето на майка ѝ. – Добре, нека не е тази. Защо не дадем за рециклиране някоу от романите, които си препрочитала милион пъти?

– Само при едно условие – ако ти пратиш за рециклиране някоу от твоите древни, прашасали учебници!

– Не мога да се разделя с тях! – възмути се майка ѝ. – Трябват ми!

– Искаш да ми кажеш, че имаш нужда от всеки том на Наръчника по ветеринарна медицина на Мерк от 2009 година? Тези томове тежат почти колкото мен. Ако някой от тях падне от лавицата, може да убие човек.

Книгите така и останаха по местата си. Докато си спомняше всичко това, Кат внезапно осъзна, че не чува познатия звук. Капаците на прозорците се тресяха от силните пориви на вятъра, предвещаващ буря, но пантата на кухненския прозорец мълчеше. Като че ли...

По гърба на момичето плъзнаха ледени тръпки. Като че ли някой гържеше прозореца! Но защо му е да го прави, освен ако...

Тихо тупване, прозвънване на порцелан и приглушена ругатня потвърдиха подозрението ѝ. В кухнята имаше човек!

За част от секундата Кат си помисли, че е майка ѝ. Може да е забравила ключовете си и за да не я събуди, се беше промъкнала през прозореца на кухнята.

Сигурно всеки момент щеше да светне лампата и да си направи чай. А когато влезе във всекидневната, Кат щеше да се престори на сърдита, въпреки че нямаше да може да скрие колко се радва. Щяха да хапнат гофрети с кленов сироп и крем от кашу, а Кат щеше да се настани удобно за своята любима част от деня – да изслуша разказа на майка си за случаите в клиниката.

Но лампата в кухнята не светна. Никой не започна да си прави чай. А Кат лежеше

вцепенена на дивана и от ужас не смееше да мръдне. Телефонът ѝ се зареждаше на нощното шкафче в стаята ѝ на втория етаж. Нямаше начин да стигне до стълбите, без да бъде забелязана. А наблизко нямаше дори шкаф, в който да се скрие.

Бледата светлина от коридора за миг помръкна – някой мина пред лампата. Кат се плъзна тихичко от дивана и се мушна зад него. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите като полудяло.

Затаи дъх. Цяла вечност не се случи нищо. После една дъска на пода в дневната изскърца и в същия миг лъч на джобно фенерче зашари по пода като всевиждащо око. Беше въпрос на време неканеният гост да забележи отметнатата завивка върху дивана и да се досети, че в стаята има още някого. Тогава какво? Ръцете и краката на Кат трепереха. Чувстваше се безпомощна и безсилна да се справи дори с полска мишка.

Внезапно усети до крака си нещо твърдо. Топка за тенис! Миналата седмица беше помагала на майка си да се грижи за един джак ръсел, чийто собственик беше заминал за Париж. Кучето беше много сладко, но кипеше от енергия и Кат часове наред събира играчките му из цялата къща. Ето къде бе-

ше пропаднала топката за тенис, която тогава не можеше да намери.

Мина ѝ през ум, че ако хвърли топката през коридора към кухнята, натрапникът може да си помисли, че някой угва, и да се изплаши. А през това време тя да изхвърчи от къщата и да повика помощ.

Проблемът беше да хвърли топката както трябва. Ако я метнеше прекалено високо или прекалено наляво или надясно, топката можеше да се удари в рамката на вратата. Тогава крадецът щеше да насочи цялото си внимание към посоката, от която е дошла, и щеше да открие Кат.

Крадецът беше стигнал до телевизора. Кат си представяше как опипва несръчно стария апарат и постепенно осъзнава, че е тръгнал да обира неправилната къща. Това беше най-подходящият момент. Кат стисна топката.

В този момент писък на аларма нахлу в стаята. Лъчът на фенерчето се залюля панически. Ярво кръгло петно заскача по пода пред Кат. Крадецът всеки момент щеше да забележи завивката и да надникне зад дивана.

Нямаше време за губене. Нямаше време за прицелване. Кат запрати топката с всички сили – толкова далече и толкова високо,

колкото можеше. Но Кат беше безнадежно слаба тенисистка. Топката изобщо не стигна до кухнята. Не стигна дори до коридора. Удари се в горния ъгъл на вратата и отскочи обратно към дневната.

Чу се глух удар по нещо керамично. Крадецът също го чу и жълтият лъч на фенерчето отново потренира. Но преди да разбере какво става, вазата на рафта застрашително се наклони, лавиците на библиотеката се разклатиха и Наръчникът по ветеринарна медицина на Мерк излетя от мястото си с всичките си 3326 страници. Неканеният гост така и не разбра какво го удари по главата.

Мъжът се опита да се хване за някакъв рафт, но нестабилно закрепената за стената библиотека се отдели от мястото си и във всички посоки се разхвърчаха книги. Всяка от тях предизвика отделна миника-тастрофа.

Кутията с осемте тома събрани съчинения на Джеймс Хериът разби лампата и чашата на Кат, които се пръснаха по килима като дъжд от стъкла и бадемово мляко. „Алиса в страната на чудесата“ счупи чашата, в която беше розовата роза – подаръка от Кат за майка ѝ по случай Деня на свети Валентин. Ветеринарният речник на Блек

събори от стената картина, която се стовари върху останките на преобърнатата ваза и ги страни на прах.

Кат надничаше иззад дивана и не можеше да повярва на очите си. Изпразнената библиотека започна да се сгромолясва и да се разпада, набра скорост и наоколо се разлетяха трески, дъски, летви и мазилка. Фенерчето на крадеца се беше търкулнало по масата и осветяваше мършавото му тяло и скритото под качулката лице. Той се опита да се изправи, но в това време библиотеката се стовари отгоре му. Последва оглушителен финален трясък – една от лавиците разби телевизора. Настъпни тишина.

През облаците прах Кат видя майка си, която стоеше на прага на дневната със зяпнала уста и ключове в ръка.

– Аз пък си мислех, че партитата и поразите започват едва през тийнейджърските години – промърмори уморено доктор Улф. – Къде е Наска?

Кат се втурна към майка си и се притисна в нея.

– Мамо, това не е парти! Наска трябваше да отиде в спешното при сестра си, а нас ни ограбват. Обади се в полицията! Бързо!

Едва тогава майка ѝ натисна електриче-

ския ключ. Крадецът – пълчив младеж, лежеше в безсъзнание, проснат на пода на дневната, обрамчен като в нескъпан портрет от рамката на разпадналата се библиотека.

Доктор Улф изкрещя ужасено, сграбчи ръката на Кат и без да я пуска, започна да набира номера на полицията.

– Кат, това беше последната капка, която преля чашата! Ако ти се беше случило нещо, никога нямаше да си го простя.

– Но не ми се случи! – ухили се Кат. Сега, когато майка ѝ беше тук, а полицията беше на път, тя се чувстваше много по-добре. – Казано с две думи, спасиха ме вазата, една наръфана топка за тенис и Наръчникът по ветеринарна медицина на Мерк. А ти защо се забави толкова?

– Казано с две думи, напуснах работа. Или може би ме уволниха. Не знам. Така или иначе изтрещях, избухна голям скандал и сега съм свободна да отидем по всяко време навсякъде, където поискаме. Не знам къде заминаваме, Кат, но заминаваме.

2

Капуцини и какагута

– Какво ще кажеш за това? – попита Кат и плъзна мишката през сайта „Работа за ветеринари“. – „Вълнуваща възможност да се присъедините към нашата ветеринарна практика в Скънторп...“?

– Не, там има прекалено много земетресения – поклати глава майка ѝ.

– Земетресения? В Скънторп?

– Може да е било само едно, и то през 2008-а, но беше най-силното земетресение, регистрирано някога във Великобритания... – доктор Улф подритна разпадналата се библиотека. – Ако една топка за тенис може да предизвика такива щети, представи си как би изглеждала къщата ни след земетресение...

Двете седяха на дивана сред руините на всекидневната като моряци, изоставени на пустинен остров. Не си бяха лягали. Докато полицаите вземат показанията на Кат, дока-